



SHIYALI RAMAMRITA RANGANATHAN

GABRIELA CAZACU

Shiyali Ramamrita Ranganathan s-a nascut la 9 august 1892 Madras, India, si a decedat la 27 septembrie 1972.

A fost un matematician și bibliotecar din India, care era considerat părintele bibliotecii științifice din India, ale cărui contribuții au avut o influență la nivel mondial. Ziua lui se sărbătorește în fiecare an ca Ziua Națională a Bibliotecii din India. Contribuțiile cele mai notabile în domeniu au fost cele cinci legi de biblioteconomie și dezvoltarea clasificării colon.

Cele cinci legi

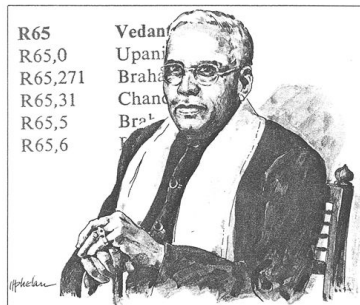
- ✓ **Cărțile sunt pentru cititori,**
- ✓ **Fiecărei cărți – cititorul său,**
- ✓ **Fiecărui cititor – cartea sa,**
- ✓ **Salvează timpul cititorului,**
- ✓ **Biblioteca este un organism în creștere.**





Clasificarea Colon a lui Ranganathan (1933)

Bibliologul și savantul Siahi Ranganathan elaborează o clasificare analitico-sintetică care permite exprimarea raporturilor complexe între ramuri de știință și noțiuni la mai multe nivele. Ranganathan este împotriva unor scheme detaliate, schema lui cuprinde 25 de clase:



A Știință	G Științele naturii și biologie	L Medicină	Q Religie	V Istorie
B Matematică	H Geologie	M Arte utile	R Filozofie	W Politică
C Fizică	I Botanica	N Arte frumoase	S Psihologie	X Economie
D Inginerie	J Agricultură	O Literatură	T Educație	Y Științe sociale
E Chimie	K Zoologie	P Lingvistică	U Geografie	Z Drept

Diviziunea fiecărei clase se face pe baza aspectelor sau punctului de vedere din care e privită noțiunea – sau „fațetă”. Indicii se leagă între ei prin două puncte (colon) de unde denumirea de clasificarea colon. Subdiviziunea fațetei e denumită „focar”, iar procesul de determinare al conținutului clasificat se numește „focalizare”. La o clasificare trebuie să se țină cont de toate fațetele unei noțiuni realizându-se o „clasificare fațetată”. Clasificarea Colon are cinci categorii de fațete: personalitate (clasă, subclasă, subdiviziune după obiect); materie (material); energie (operație, proces, acțiune); spațiu (moment geografic, teritoriu); timp. Schema lui Ranganathan fiind greu de aplicat nu și - a găsit o largă implementare.

În 1924 el a fost numit primul bibliotecar de la Universitatea din Madras, și pentru a face față postului a călătorit în Anglia pentru a studia la University College, din Londra. El a revenit la Madras în 1925 a lucrat până în 1944. (În imagine Universitatea din Madras și Biblioteca Universității din Madras)





Din 1945-1947 a lucrat ca bibliotecar la Universitatea hindus din Varanasi (Banaras). În 1962 a fondat și a devenit șef de cercetare documentare la Centrul de Instruire în Bangalore, iar 1965 el a fost onorat de către guvernul indian ca profesor national în domeniul biblioteconomiei.

A introdus sistemul de raft deschis, acces liber. La fel a fondat și o școală de biblioteconomie în 1929. Ranganathan a fost directorul școlii de aproape 15 ani.

A publicat mai multe articole (în mare parte despre istoria matematicii) și mai mult de 50 de cărți, printre care 9 lucrări ies în evidență:

1. Cinci Legi de Biblioteconomie (1931);
2. Clasificarea Colon (1933);
3. Clasificate Catalog Code (1934);
4. Prolegomene la Clasificarea Library (1937);
5. Teoria Catalogul Bibliotecii (1938);
6. Elemente de clasificare Library (1945);
7. Clasificare și Documentare Internațională (1948);
8. Clasificare și comunicare (1951);
9. Titlurile și canoane (1955).

Ramamrita Ranganathan a fondat Asociația Bibliotecarilor din Madras, în timp ce neobosit pleda pentru înființarea bibliotecilor publice din întreaga țară și crearea unei biblioteci naționale din țară.

De la 1944 la 1953, a condus Asociația bibliotecarilor din India, și după ce a petrecut doi ani la Zurich, care la ajutat să își dezvolte legăturile cu Biblioteca Europeană și diseminarea sistemului său de clasificare, a revenit la Bangalore.

Teoria lui Ranganathan a contribuit la modul în care s-au dezvoltat de atunci încoace bibliotecile. Prima lege spune cu simplitate că justificarea ultimă a colecțiilor de bibliotecă este utilizarea și nu depozitarea lor. S-a produs astfel o schimbare profundă a modului în care este înțeleasă profesia de bibliotecar. Cărțile nu mai erau aduse în biblioteci doar pentru ca acestea să dețină colecții ale valorilor naționale și culturale, ci pentru a fi folosite de cititori permanent în educarea și informarea lor. Bibliotecarii au început astfel să fie atenți la ce cere publicul. Ei s-au specializat în a ști ce genuri de cărți sunt căutate de public, ce alte tipuri de materiale audio-video sau electronice sunt utilizate de către aceștia, cum le pot ușura munca de căutare și informare, de ce fel de spații au nevoie ca să se desfășoare. Schimbarea nu a venit peste noapte, însă s-a întâmplat mai peste tot și discuții despre cum se poate facilita mai bine și mai eficient accesul liber la colecții au existat permanent.